

Leden ve včelím domečku – Jedna za všechny a všechny pro jednu

Leden, ten chladný měsíc, který má stále ještě málo světla a nekonečně dlouhé noci, nám často podsouvá otázky: *Kdo je můj přítel? Kdo mi v nouzi pomůže? Na koho se obrátit? Kdo mi kryje záda?* A my, kdo se sami sebe ptáme, místo odpovědi jen bezradně krčíme rameny. Někdy máme pocit opuštěnosti a zoufalství. Někdy dokonce pocit zrady. Kdo ví, zda si za to nemůžeme sami. Vždyť tak často myslíme především na vlastní prospěch, na vlastní dobro. A nebereme příliš ohled na druhé. Jak je vidět, naše tolik vychvalovaná nezávislost na druhých má i své stinné stránky.

U včelího domečku, kde jsem se naučil různé věci, jsem v lednu postřehl následující: včelky jsou tu jedna pro druhou. V lednu často „mrzne, až praští“, a tehdy je celá včelí pospolitost stažena do hustého chumáče. Uvnitř to skutečně žije, vibruje životem a nadějí. Včelky se navzájem zahřívají. Jsou oporou i pomocí jedna pro druhou. A především chrání své centrum – matku, která je jistotou příštích generací.

Tak jako matka tu byla po celý aktivní rok pro včelky, jsou zde nyní včelky pro matku. Matka v době plodnosti řídila své družky, na matce záležela nejen síla, nýbrž i snůška medu jejího roje. Matka včelkám předávala to nejlepší, co v ní bylo. Ony se teď odměňují tím, že ji chrání, živí a zahřívají. Pečují ve své matce o další generace. Jedinec slouží celku a celek slouží jedinci.

Jde o vzácné a inspirativní propojení, které může naše lidské starosti a otázky obrátit správným směrem: *Komu jsem přítelem? Komu v nouzi pomohu? Koho dnes ohřeju svou láskou?*

– Petr Plaňanský